

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa S. Spółki z o.o. w L.

przeciwko R. Spółce z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 23 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa 816/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej

pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez stronę pozwaną skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżąca nie wskazała bowiem przyczyny, aby aktualnie istniała potrzeba dokonania wykładni przepisu art. 365 § 1 k.p.c., ani też nie wyjaśniła, na czym nadal polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie co do wykładni powyższego przepisu, zważywszy na ukształtowaną już linię judykatury, ale wyrażoną zarówno w tezach, jak i w uzasadnieniach wyroków SN z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 181/14, niepubl. i z dnia 9 września 2015 r., IV CSK 726/14, niepubl.

Ponieważ skarżąca Spółka twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05 OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna pozwanej uzupełniona pismem z dnia 28 grudnia 2015 r. nie przedstawia wyraźnie wyodrębnionego, w stosunku do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości skargi. Na tle uzasadnienia na s. 4-6 pisma uzupełniającego jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach – wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2. rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461) znajdującego zastosowanie z mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U.2015, poz. 1800).

db